

't VriendenNieuws

Pagina 1

- Van de voorzitter
- 'Thuis' voelen
- Carnaval met de Träötters

Pagina 2

- In gesprek met vrijwilligers

Pagina 3

- Vriendenavond
- Interview met Wim Valks

Van de voorzitter

Het lijkt bijna normaal te worden. De mooie en warme verhalen die elke keer weer in 't VriendenNieuws worden verteld. En toch is het niet normaal. We leven namelijk in een tijd dat angst en onzekerheid invloed hebben op veel mensen. En tragische gebeurtenissen komen hier uit voort. 't Zorghuus is daarom een hele mooie uitzondering. Een gemeenschap waar bewoners, familie, medewerkers en vrijwilligers op basis van vertrouwen hele mooie dingen beleven, ondanks de belemmeringen die dagelijks worden ervaren. Het zou mooi zijn als dit voor iedereen normaal was. Heel veel leesplezier gewenst!

Willie Koonings

Voorzitter Vrienden van 't Zorghuus.

'Thuis' voelen

Hallo allemaal,

Mijn naam is Astrid Geboers. Ik ben de jongste dochter van Wil en Bets Rops. Ons mam, Bets, is in november 2015 in het Achterste Huus gaan wonen en we hebben er nu al een goed gevoel bij. Het was een grote stap voor zowel ons mam, als voor ons als familie. Maar zoals velen helaas zullen ervaren, is thuis wonen met dementie op een gegeven moment niet meer mogelijk. Gelukkig had ze door 't Zorghuus de mogelijkheid om in haar eigen dorp te blijven. En dat voelt als 'thuis'. Want ondanks dat ze haar jeugd in Ulicoten, bij Baarle-Nassau heeft doorgebracht, heeft ze zich vanaf 1977 in Ysselsteyn erg thuis gevoeld. Omdat ik als afdelingshoofd veel ervaring heb opgedaan in verpleeghuizen, wist ik dat ik geen regulier verpleeghuis wilde voor ons mam. Het personeel is er zeker érg goed en heeft het hart

op de juiste plaats. Maar steeds vaker merkte ik dat de werkdruk, ondanks alle overheidsmaatregelen, alleen maar hoger werd. Daardoor was er gewoon geen tijd meer voor goede zorg voor de bewoners. Het telefoontje van Edith dat er plek was in 't Zorghuus, was dan ook een enorme opluchting. Zeker omdat ik er van overtuigd ben dat dit concept meer ruimte voor een goede dagbesteding van bewoners oplevert. En dat is ook gebleken. Vanaf het begin heeft ons mam zich er thuis gevoeld. Ze is graag in gezelschap van de andere dames, gaat mee wandelen, gymen, boodschappen doen en ook bij alle andere activiteiten is ze graag van de partij. Ik hoop dat ik er in de toekomst vaker, of op een andere manier méér voor ons mam en de medebewoners kan zijn. Maar momenteel is dat met de kinderen en ons bedrijf nog niet altijd mogelijk. De betrokkenheid, deskundigheid en creativiteit van het personeel maken dat we heel tevreden zijn over de zorg voor ons mam. En dan valt er een enorme zorg van je af. Ik denk dat jullie in Ysselsteyn ongelofelijk trots mogen zijn op 't Zorghuus, wat jullie door en voor de inwoners hebben vormgegeven!!!

Heel veel dank daarvoor,

Astrid Geboers-Rops

Carnaval met de Träötters

Op vrijdag 5 februari was het dan zover... de Carnaval van de Piëlreus stond voor de deur! Waar kunnen we dat beter openen dan bij ons eigen Zorghuus. Zij hadden ons uitgenodigd voor een Carnavalsavond. Een aanbod waar wij Träötters geen 'nee' tegen kunnen zeggen! Dus de lippen gestift, bloem in de haren, de keeltjes

Gerrit Verheijen.

Clown Wum houdt de aanwezigen scherp.

gesmeerd en vlammen maar! Toen wij binnen kwamen was het dak er al vanaf. De vele talenten die de Piëlreus rijk is, waren al geweest! Maar dat kon de pret niet drukken, wij waren de afsluiter van het feest, want een feest dat was het! Er werd solo gedanst of de polonaise werd ingezet op verschillende soorten muziek, er werd door vele gezongen, er werd muziek gedraaid, maar er waren ook muzikanten die heerlijk aan het spelen waren... kortom een bont gezelschap. Dit hadden wij Träötters zeker niet willen missen... een speciale avond, voor speciale mensen, door speciale mensen!
de Träötters - Cindy Mansvelders

In gesprek met vrijwilligers

“Je kunt merken dat de zorgprofessionals het drukker hebben met hun werkzaamheden dan in het begin”, vertelt Hilda Spreeuwenberg, vrijwilligster bij de dementerende ouderen. Het huis is ondertussen compleet bewoond en de mensen hebben veelal professionele zorg nodig. De aandacht en tijd die de vrijwilliger biedt aan de bewoners is dan ook te zien als extra. Gezamenlijk een kaartje leggen of spreekwoorden oefenen is ook Gerrit Verheijen niet vreemd. Hij is regelmatig te vinden in ‘t Zorghuus. De ene keer als zoon op bezoek bij zijn dementerende moeder, de andere keer als rijvrijwilliger bij Os Thuus.

Gerrit beleeft beide groepen op zijn manier. Tussen de ouderen vindt hij het mooi wanneer de mensen samen blijven aan tafel en iets delen met elkaar, ook al gaat het om het laatste nieuws. De connectie tussen zorgprofessional, bewoners en familie vindt hij zeer goed. Het actief participeren van de professional tussen de bewoners zoals samen lunchen en feestvieren geeft

ook de betrokkenheid weer van ‘t Zorghuus. “Dat is niet in elke zorginstelling zo te vinden”, is zijn ervaring. In de auto probeert hij er een leuke rit van te maken voor de bewoners van Os Thuus. Een praatje, muziek en samen lachen maakt de dag al goed. Natuurlijk is hij hier ook alert en moet hij zich aanpassen als de situatie daarom vraagt. Gerrit vertelt dat hiervoor ook instructies zijn gegeven door de zorgprofessionals. Als vrijwilliger is het van belang rustig te blijven en te letten op de omgeving. Waar zijn de bewoners mee bezig en waar is behoefte aan? Hilda vertelt dat ze nooit van te voren bedenkt wat ze gaat doen met de mensen. Ze speelt in op wat zich aanbiedt op dat moment en blijft kalm ook al is een bewoner een keer uit zijn of haar doen.

Hilda Spreeuwenberg.

“Begrip en geduld zorgen ervoor dat de mensen hun dingen kunnen zeggen en doen en tevens zich laten meenemen door de zorgprofessional of de vrijwilliger. Al is het even de gedachten op een andere spoor zetten. Gerrit herkent dit en zijn advies is ook: “niet teveel verwachten en te genieten van de kleine dingen die gebeuren”. Alleen het meekijken door een bewoner met een spel geeft een interactie waar je blij van kunt worden, volgens hen. Zowel Gerrit als Hilda merken dat de bewoners een dagje ouder worden.

Rummikub gaat niet meer zo goed als voorheen en ook de fysieke gezondheid gaat bij sommigen zichtbaar achteruit. Dat hoort erbij. Hilda en Gerrit vinden hun werk prachtig en hopen dat zij nog lang mogen genieten van deze bijzondere ontmoetingen.
Linda Custers en Annemarie Koonings

Vriendenavond

Ik ben al sinds de start vrijwilliger voor ‘t Zorghuus. Met name omdat mijn zus Carola bij Os Thuus woont. Op deze manier kan ik iets betekenen voor ‘t Zorghuus, maar ben ik ook in contact met mijn zus. Twee vliegen in één klap dus. Op 30 november 2015 hadden we weer een ‘Vrienden van’ avond. Ik ga hier altijd graag heen om zo informatie te krijgen over de doelgroepen die binnen ‘t Zorghuus wonen en om ervaringen met elkaar te delen. Deze avond stond het delen van ervaringen tussen de vrijwilligers centraal. De contactclown die het Vurste Huus en het Achterste Huus regelmatig bezoekt, was ook bij deze avond aanwezig om te vertellen over het werk wat hij doet, maar leerde ons ook via zijn bril naar moeilijke situaties te kijken die we tegen komen in het werk als vrijwilliger. Nadat we een inspirerend filmpje hebben gekeken over het werk wat een contactclown doet, transformeerde een gast die eerst in ons midden zat, achter de kring in een clown. Hij kwam na zijn transformatie naar de kring en maakte oogcontact. Hij liep naar deze persoon toe en maakte contact met een heel stil en klein muziekdoosje naast het oor van die persoon. De clown ging op de grond liggen, mét zijn muziekdoosje en nodigde anderen uit om bij hem te liggen en contact te maken. We hebben na deze eerste kennismaking met de clown ervaringen uitgewisseld die we als vrijwilliger tegen komen in

het werk. Omgaan met boosheid of moeilijk gedrag komt daarin geregeld terug. Welke rol neem je aan als vrijwilliger? Wanneer grijp je in? Of juist helemaal niet? Hier hebben we langere tijd over gesproken. Het was fijn dat er ook zorgprofessionals aanwezig waren om met hen van gedachten te wisselen. Om te leren omgaan met moeilijke situaties werden tussendoor enkele oefeningen gedaan. We hebben gezien wat er gebeurd als je kunt ‘aarden’ ten opzichte van je houding. Of wat er gebeurd in een groep als je rustig met een bal overgooit, of ineens met 5 kleine stuiterballen die ook nog eens licht geven. Dan is er chaos. Wat ik van deze avond vooral heb geleerd is om tijdens het vrijwilligerswerk vooral rustig te blijven wanneer er zich moeilijke en/of drukke situaties voor doen. Roep de zorgprofessional erbij en laat hem of haar de situatie overnemen. Voor de mensen met dementie zijn zij een vertrouwd gezicht. De avond werd afgesloten met de nieuwe editie van ‘t Vriendennieuws en ook Sint en Piet waren nog even langs geweest met een kleine traktatie.

Linda Teunissen

Interview met Wim Valks

Wie is Wim Valks?

Wim is 17-10-1952 geboren in Eindhoven en heeft daar zijn jeugd doorgebracht. Sinds 25 jaar woont hij in Horst, is getrouwd en zijn drie dochters zijn het huis uit. In Tilburg heeft hij de opleiding voor beroepskeuzeadviseur gedaan. Hierna heeft hij als personeelsadviseur en als HR manager bij het arbeidsbureau en een onderwijsadviesbureau gewerkt. Sinds 2006 heeft hij een eigen adviesbureau Plezierig Presteren en geeft hij adviezen aan directies en besturen en verzorgt hij trainingen aan groepen. Het gaat

Mien leest samen met Wim de krant.

Colofon

Redactie:

- Linda Custers-Jansen
- Ruud Janssen
- Sjan Claessens
- Annemarie Koonings

redactie@vriendenvanzorghuus.nl

Ontwerp:

www.letuscreate.nl

Opmaak:

www.letuscreate.nl

Oplage:

150 stuks

't Zorghuus

Lovinckplein 7, 5813 CC Ysselsteyn

0478 - 72 96 00

www.zorghuus.nl

Stichting

Vrienden van
't Zorghuus

altijd over presteren met plezier: wat vind je leuk om te doen, waar krijg je energie van, waar ligt je passie en hoe kun je dat realiseren en nog beter presteren? Al van jongs af aan was Wim geïnteresseerd in het vermaken en observeren van mensen. Als drummer in het jongerenkoor te Eindhoven is hier de basis gelegd. Flauwekul maken en kijken wat de reactie is. Kortom hij vond en vindt het leuk om op te treden, om mensen te vermaken. Dit is dan ook meteen de link met de clownerie.

Hoe is Wim in contact gekomen met de Clownerie?

Tijdens de afsluiting van een schooljaar was er een workshop Clownerie, coachen met humor. Eén oefening staat hem nog steeds bij: op de grond gaan zitten met de ogen dicht en dan bedenken dat je de eerste mens op aarde bent en als je dan je ogen openmaakt, wat zie je dan, de verwondering, heel basaal, heel puur. Dit vond hij zo'n leuke ervaring, dat smaakte naar meer. Zo is hij begonnen aan een cursus van 10 avonden. Er volgde meer avonden totdat hij in 2011 een jaaropleiding als Contactclown ging volgen. Een Contactclown is als het ware een Cliniclown maar dan voor mensen met een verstandelijke beperking of dementie. Momenteel volgt Wim een opleiding bij de Clownsuniversiteit die wordt verzorgd door Arno Huibers, een van de initiatiefnemers van Cliniclown en Mimakker. In het verzorgingshuis waar zijn moeder verbleef heeft hij zijn eerste vrijwilligerswerk als Contactclown gehad. De reacties van de bewoners lieten blijken dat zijn werk iets teweeg bracht; een glimlach, de aandacht en kijken naar hem. Geen spectaculaire zaken maar kleine nuances maakten het verschil en daar doet hij het voor. Nog steeds komt Wim als Contactclown in het tehuis waar zijn moeder woonde, daarnaast speelt hij in de

Herbergier te Heythuysen en Gasterij Bergerbaan te Sevenum. Zijn opleiding en vrijwilligerswerk geven Wim veel energie en nieuwe inspiratie.

Hoe is Wim in contact gekomen met 't Zorghuus?

In 2013 trok een informatief stukje over 't Zorghuus in het weekblad van Horst zijn aandacht. Hierop heeft hij contact opgenomen en is hij eenmaal per maand als Contactclown in het Vurste en Achterste Huus aanwezig. Sinds februari 2016 speelt hij ook bij Os Thuus als Contactclown. Vol passie en plezier vertelt Wim over zijn vrijwilligerswerk. Aansluiting zoeken bij de bewoners, de glimlach op hun gezichten, vooral als het heel moeilijk is om contact te krijgen en uiteindelijk toch die glimlach zien. Het hoeft niet, het is geen teleurstelling als dit niet gebeurt maar toch...

Wim speelt zonder vooraf ingestudeerde acts, hij improviseert en heeft dan ook geen verwachtingen als hij binnenkomt. Het leuke daarvan is dat het spel altijd goed is en mocht er al iets 'verkeerd' gaan dan ziet de clown dat als een cadeautje om mee te spelen. Het is dus allemaal een kwestie van inleven in de bewoner, goed kijken en luisteren. Wat gebeurt er in de groep, mensen nemen zoals ze zijn en tevreden zijn met een heel kleine reactie. Zelf moet je wel echt blijven, geen rare dingen doen, bijv. heel uitbundig zijn, dat werkt juist averechts. Hoe simpeler, hoe beter, dat is het belangrijkste als Contactclown. Wim ziet vooral als kracht van 't Zorghuus dat het geen instituut is. Het is een woongemeenschap met heel veel aandacht voor de individuele bewoner. Ze kunnen, tot op zekere hoogte, doen waar ze zin in hebben. Hij ziet de toekomst van 't Zorghuus dan ook vol vertrouwen tegemoet.

Annemarie Koonings